

Sygn. akt IV Ua 47/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SSO Jerzy Zalasieński

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 28 września 2017 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 czerwca 2016r. sygn. akt IV U 62/16

oddala apelację.

Katarzyna Antoniak Jerzy Zalasieński Elżbieta Wojtczuk

Sygn. akt IV Ua 47/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 grudnia 2015r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. utrzymał w mocy orzeczenie (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 13 sierpnia 2015r. zaliczające ubezpieczonego B. K. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności na stałe według schorzeń oznaczonych symbolem 05-R, 10-N. Jednocześnie orzeczono, iż ubezpieczony B. K. nie ma uprawnień do uzyskania karty parkingowej, bowiem nie stwierdzono u niego znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

W odwołaniu od tej decyzji B. K. argumentował, iż jego zdaniem stwierdzone schorzenia powodują znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się i dlatego powinien mieć przyznaną kartę parkingową. Nie podważał zasadności ustalonego stopnia niepełnosprawności.

W wyroku z dnia 7 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach oddalił odwołanie B. K..

Orzeczenie to zapadło na skutek poczynienia przez Sąd Rejonowy następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

B. K. cierpi na zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z dyskopatią i okresowym zespołem bólowym. Stwierdzono również odległe w czasie złamanie kręgow Th-7, Th-11, L-1 i napadowe migotanie przedsionków. Choroby te spowodowały przyznanie powodowi umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o symbolach O5-R i 10-N.

W celu ustalenia, czy stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia przyznanie mu „karty parkingowej” Sąd I instancji powołał biegłych lekarzy specjalistów ortopedę, neurologa i kardiologa. Biegli w swojej opinii stwierdzili, iż mimo istnienia schorzeń oznaczonych w/w symbolami niepełnosprawności ubezpieczony nie spełnia wymogów przyznania „karty parkingowej”, bowiem nie stwierdzono u niego znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się. Biegli zgodnie stwierdzili, iż stwierdzone schorzenia nie uzasadniają ograniczenia lokomocji w stopniu znacznym, co jest niezbędną przesłanką do uzyskania karty parkingowej.

Sąd Rejonowy w całości podzielił opinię biegłych i wnioski w niej zawarte i uznał, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do przyznania karty parkingowej wskazanych w treści art. 8 ust 3a pkt 1 ustawy z 20 czerwca 1997r. (Dz.U. z 2012r. poz. 1137 z późn.zm.) ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się, podnosząc, że u ubezpieczonego nie stwierdzono znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

W związku z powyższym Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Apelację od tego wyroku wniósł B. K., który orzeczenie to zaskarżył w całości i domagał się jego zmiany poprzez zmianę decyzji Wojewódzkiego Zespołu ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia 7 grudnia 2015r. poprzez ustalenie, że odwołujący się jest osobą posiadającą znaczne ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, co uzasadnia przyznanie mu karty parkingowej. Apelujący zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 286 kpc poprzez niezastosowanie tego przepisu i oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy ortopedy neurologa i kardiologa na okoliczność ustalenia stanu jego zdrowia w szczególności okoliczności, czy stan ten uzasadnia przyznanie mu karty parkingowej oraz naruszenie art. 233 § 1 kpc, poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów i uznanie za wiarygodną i rzetelną opinię biegłych lekarzy: ortopedy, neurologa i kardiologa, podczas gdy opinia ta jest niejasna, niepełna i nie uwzględnia wszystkich okoliczności związanych ze stanem zdrowia odwołującego, w szczególności związanych ze znacznym ograniczeniem możliwości samodzielnego poruszania się. Skarżący ponowił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych lekarzy ortopedy, neurologa oraz kardiologa w celu ustalenia stanu jego zdrowia. W uzasadnieniu apelacji jej autor wskazał, iż wywołana w sprawie opinia jest niepełna i nie uwzględnia wszystkich okoliczności związanych ze stanem jego zdrowia, zwłaszcza ze znacznym ograniczeniem możliwości samodzielnego poruszania się. Do apelacji skarżący dołączył nową dokumentację medyczną w postaci zaświadczenia wydanego przez neurologa.

W odpowiedzi na apelację Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o jej oddalenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W toku postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe dopuszczając dowód z opinii innego zespołu biegłych sądowych ortopedy i neurologa. W powyższej opinii biegli rozpoznali u ubezpieczonego przewlekłe dolegliwości bólowe i korzeniowe kręgosłupa piersiowego i lędźwiowego w przebiegu wielopoziomowych zmian zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, stan po złamaniach kompresyjnych trzonów kręgow Th7, Th11 i L1, a w badaniu klinicznym stwierdzili: chód lekko utykający na prawą kończynę dolną, pogłębioną kifozę piersiową, spłaszczoną lordozę lędźwiową, niewielkie ograniczenie zakresów ruchomości odcinka lędźwiowego kręgosłupa (odległość palce – podłoga 30 cm), prawidłowe zakresy ruchomości kręgosłupa szyjnego (zgięcie i wyprost po 40^(o), skręty w prawo i w lewo po 60^(o), odległość broda – mostek 2 cm), niewielkie ograniczenie ruchomości

prawego stawu barkowego (odwodzenie i zgięcie po ok. 140^(o)), a po lewej stronie ruchy prawidłowe – 160^(o)), prawidłowe zakresy ruchomości pozostałych stawów kończyn dolnych i górnych, niedowład prawej stopy w zakresie zgięcia grzbietowego, bez innych niedowładów kończyn dolnych i górnych, objaw rozciągowy Lasague`a dodatni po stronie prawej przy 60^(o), brak objawów oponowych i piramidowych, brak odruchów skokowych, pozostałe odruchy ścięgniste prawidłowe, próba Romberga ujemna. Biegli stwierdzili, iż ubezpieczony ma nieznacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się podnosząc, że niedowład prawej stopy w zakresie zgięcia grzbietowego może utrudniać ubezpieczonemu bieganie, przenoszenie ciężarów, ale nie powoduje istotnego utrudnienia podczas chodzenia. W związku z powyższym biegli nie stwierdzili u ubezpieczonego znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się (opinia k. 66-6v i 80). Sąd Okręgowy obdarzył wiarygodnością dowód z wymienionej opinii biegłych i wnioski w nim zawarte. Opinia jest spójna, należyte uzasadniona i została wydana po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną ubezpieczonego i po przeprowadzonym przez biegłych badaniu. Wnioski biegłych odnośnie nie stwierdzenia u ubezpieczonego znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się pokrywają się z wnioskami biegłych opiniującymi przed Sądem I instancji.

Po przeprowadzeniu uzupełniającego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy uznał apelację ubezpieczonego B. K. za niezasadną.

Przeprowadzony przez Sąd Okręgowy dowód z nowego zespołu biegłych neurologa i ortopedy dał podstawy do ustalenia, iż Sąd pierwszej instancji wydał prawidłowe rozstrzygnięcie i nie naruszył przepisu art. 233 § 1 kpc, gdyż ocena materiału dowodowego została dokonana prawidłowo zgodnie z regułami wynikającymi z wymienionego przepisu.

Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Wskazany ustęp 3a do art. 8 został dodany ustawą z dnia 23 października 2013 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013, poz. 1446), która weszła z życie z dniem 1 lipca 2014 r. Zgodnie z artykuł 6 ust. 1 w/w ustawy zmieniającej z dnia z 23 października 2013 r. karty parkingowe wydane na podstawie dotychczasowych przepisów (prawa o ruchu drogowym), zachowują ważność do dnia określonego jako data ważności karty, nie dłużej niż do dnia 30 czerwca 2015 r. Wynika stąd, iż co do zasady, 30 czerwca 2015 r. był ostatnim dniem ważności kart parkingowych wydanych na podstawie przepisów obowiązujących przed 1 lipca 2014 r. Jedynym wyjątkiem od wskazanej zasady była sytuacja osób zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności posiadających ważne orzeczenie powiatowego zespołu do spraw orzekania o niepełnosprawności o przyczynie niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O, 05-R lub 10-N (o czym stanowi art. 6 ust. 2 ustawy z 23 października 2013 r.). Powyższy wyjątek nie dotyczy ubezpieczonego, gdyż wymieniony był zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu umiarkowanym.

W związku ze wskazaną zmianą przepisów ubezpieczony złożył 29.06.2015 r. wniosek do Powiatowego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. o ponowne wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności w celu uzyskania uprawnień do karty parkingowej.

W tym miejscu należy wskazać, iż Wojewódzki Zespół ds. Orzekania o Niepełnosprawności wydając decyzji z dnia 16.04.2004 r., gdzie wskazano, że ubezpieczony spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej działał na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym obowiązującego do 01.07.2014 r., zgodnie z którym, kartę parkingową uzyskiwały osoby niepełnosprawne o obniżonej sprawności ruchowej. W związku z powyższym karta parkingowa wydana ubezpieczonemu na stałe (na co ubezpieczony powołuje się w toku całego procesu), została mu wydana w stanie prawnym obowiązującym przed 1 lipca 2014 r. i utraciła ważność z dniem 30 czerwca 2015 r. Aktualnie zatem niezasadne jest podważanie opinii biegłych przez ubezpieczonego, który powołuje się na w/w okoliczność.

Podsumowując Sąd Okręgowy uznał mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, iż ubezpieczony nie spełnia przesłanek do przyznania karty parkingowej określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2017, poz. 1260 t.j.), gdyż nie stwierdzono u niego znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się.

Zarówno biegli opiniujący w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji jak i biegli w postępowaniu apelacyjnym jednoznacznie wskazali, iż B. K. nie jest osobą o znacznie ograniczonych możliwościach samodzielnego poruszania się. A zatem, dwa niezależnie od siebie opiniujące zespoły biegłych, po analizie zebranej w sprawie dokumentacji medycznej oraz po przeprowadzeniu badania ubezpieczonego doszły do tożsamyh, kategoriycznych wniosków. W związku z powyższym bezzasadne okazały się zarzuty ubezpieczonego wskazane w treści apelacji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację B. K. jako bezzasadną.